

İKV DEĞERLENDİRME NOTU

AP SEÇİMLERİNİN ARDINDAN YENİ
PARLAMENTOYA DAİR MERAK EDİLENLER

SELVİ EREN
İKV Uzman Yardımcısı

İKTİSADİ KALKINMA VAKFI

AP SEÇİMLERİNİN ARDINDAN YENİ PARLAMENTOYA DAİR MERAK EDİLENLER

Selvi EREN

İKV Uzman Yardımcısı

Genel Değerlendirmeler

- 23-26 Mayıs tarihlerinde Avrupalı seçmenler, 28 üye ülkeyi temsil eden AP'nin üyelerini belirlemek üzere sandığa gitti.
- 3 Temmuz 2019 tarihinde AP'de yapılan oylamada önümüzdeki 2,5 yıllık dönemde Parlamento Başkanlığı'nı yürütecek isim olarak İtalyan David-Maria Sassoli seçildi.
- Statükoyu savunan grupların sandalye kaybettiği seçimlerde liberaller, yeşiller ve popülistler Parlamento'daki görünürlüğünü artırmayı başardı.
- Mevcut politikalara karşı duyulan memnuniyetsizlik sebebiyle 1994 yılından bu yana görülen en yüksek katılım oranına ulaşan 2019 AP seçimleri sonucunda merkez sağ ile merkez sol, Parlamento'daki çoğunluğu kaybetti.
- Liberallerin Parlamento'daki en büyük üçüncü grup olmayı başarması AB yanlısı cephede reform odaklı yaklaşımların güç kazanacağına işaret ediyor.
- Popülist aşırı sağın 73 sandalye kazandığı seçimler, yükselen popülist dalganın medya tarafından yaratılan bir algı olduğunu gösterdi.
- AP'de korkulan gerçekleşmemiş olsa bile popülist ve AB şüpheli retoriğin ulusal politikadaki etkisini artıracığı yorumunda bulunmak mümkün.
- Birçok açıdan "ilkere" sahne olan AP seçimlerinin ardından AB'nin geleceği senaryolarının yeniden masaya yatırılacağı dönem başlayacak; ancak, bu sefer varsayımların ötesine geçilmesi gerekecek.

Giriş

23-26 Mayıs tarihlerinde 28 üye ülkede gerçekleşen seçimlerin ardından yeniden şekillenen AP'deki temsiliyet, merkez sağ ve soldan politik skalanın farklı düzeylerine doğru dağıldı. Birliğin her beş yılda bir kabuk değiştirmesi artık alışılabilir olmuş olsa da fikir ayrılıklarının fazlasıyla keskinleştiği ve vatandaşların en büyük isteğinin "değişim" olduğu bu seçim birçok "ilk"e sahne oldu.

3 Temmuz günü Parlamento'daki AP Başkanı oylamasında İtalyan sosyalist demokrat David-Maria Sassoli, koltuğu Antonio Tajani'den devralan isim olarak seçildi.¹ İkinci turda Yeşiller'in adayı Ska Keller ve Muhafazakâr ve Reformistlerin adayı Jan Zahradil ile birlikte yarışan sosyal demokrat Sassoli, 667 geçerli oyun 345'ini almayı başardı. Rakipleri Jan Zahradil 160, Ska Keller ise 119 oy aldı.

2014 yılındaki seçimler %42,6 ile tarihindeki en düşük katılım oranına sahip olurken; 5 yıl sonra Avrupalı seçmenlerin %50,9'u dünyanın tek ulusüstü parlamentosundaki milletvekillerini seçmek için oy kullanmaya sandıklara gitti. 1994 yılından bu yana görülen en yüksek katılımlı 2019 AP seçimlerinde kadın vekillerin oranının %36'dan %39'a çıkması, seçimin kazanımlardan bir tanesi. 751 milletvekili AP'de 286 kadın politikacı olduğu anlamına gelen bu oranda, 6 üye ülke özellikle dikkat çekiyor. Nitekim seçilen kadın vekillerin oranı, İsveç'te %55, Finlandiya'da %54, Fransa'da %50, Slovenya'da %50, Lüksemburg'da %50 ve Birleşik Krallık'ta %47 olarak hesaplandı.² Ek olarak 15 Temmuz 2019'da AP'de onaylandığı takdirde Avrupa Komisyonu ile Avrupa Merkez Bankası başkanlıklarına kadınların geçecek olması, Birlik tarihi için bir ilki oluşturacak.

2019-2024 dönemi için nasıl bir dağılım oluştuğuna bakılacak olursa; merkez sağ Avrupa Halklar Partisi (EPP) 182, merkez sol ittifak S&D 154 sandalye kazandı. Avrupa Birleşik Solu/Kuzey Yeşil Solu'nun (GUE/NGL) 41 sandalye elde ettiği seçimlerde liberaller, yeşiller ve popülistler daha etkili olma yolunda sandalye sayısını artırdı.

Fransız Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un *Renaissance* Partisi'nin de katıldığı Liberal ve Demokratlar İttifakı (yeni adıyla *Renew Europe*) elde ettiği 108 sandalye ile seçimlerin en büyük galipleri arasında yer alıyor. 2014 seçimlerine göre AP'deki payını 40 sandalye artırarak en büyük üçüncü siyasi grup olmayı başaran liberaller, merkez sağ ve merkez sol politikalarını eleştiren AB yanlısı muhalifler olarak yeni dönemde daha etkili politikalar yürütmeyi hedefliyor.

Seçimlerin bir diğer galibi, İsveçli iklim aktivisti 15 yaşındaki Greta Thunberg'ün de etkisiyle küresel ısınmaya karşı politikacıları harekete çağırarak sivil hareketin akabinde sandalye sayısını 17 sayı artıran Yeşiller/Avrupa Özgür İttifakı (Greens/EFA) oldu. Almanya'da en çok oyu alan ikinci parti olmakla birlikte sırasıyla Fransa ve Birleşik Krallık'ta en fazla başarı elde eden Yeşiller, AB gündemine uzun zamandır politik retoriği şekillendiren göçten farklı bir krizi sokmuş oldu: iklim krizi.

¹ <https://www.politico.eu/article/david-sassoli-elected-european-parliament-president/> Erişim Tarihi: 03.07.2019

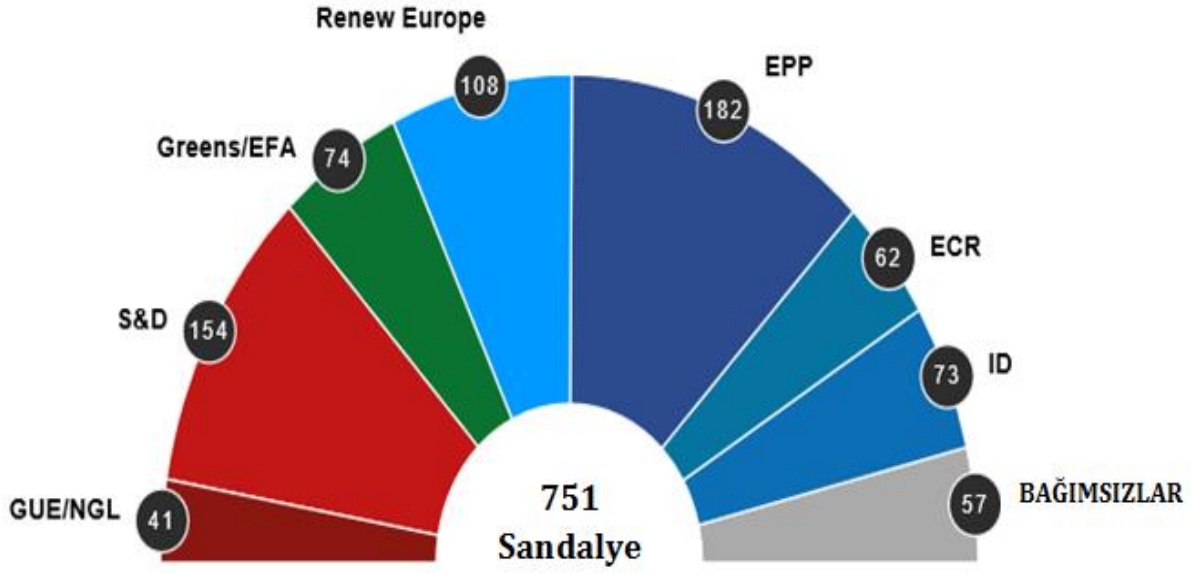
² <https://www.theguardian.com/world/2019/jun/01/record-number-of-women-become-meps-but-men-still-dominate> Erişim Tarihi: 15.06.2019

Liberaller ve Yeşiller'in kazandığı başarılar, medyanın gözdesi olan popülizmin korkulan seviyede bir oy oranına ulaşmadığı anlamına gelirken; statükoyu eleştirmenin sadece aşırı sağcı popülist retoriğin himayesinde olmadığını da kanıtladı.

Matteo Salvini ve Marine Le Pen'in temsil ettiği popülist aşırı sağ grup (eski adıyla Uluslar ve Özgürlükler Avrupası- ENF) AP'de 73 sandalye kazanırken; 2014'teki seçimlere nazaran 32 sandalye artışı olması dikkat çekici. Ancak seçimlerden önce İtalyan İçişleri Bakanı aşırı sağcı Matteo Salvini'nin diğer üye ülkelerdeki AB şüpheli politikalara sahip muhafazakâr milliyetçi veya aşırı sağ partilerle bir koalisyon kurmaya çalışması ve AP'de toplam 200 sandalye elde etme hedefleri düşünüldüğünde 73 sandalye, AP'deki popülist etkinin oldukça sınırlı kaldığını gösteriyor. Bu yönüyle AP seçimlerinde İtalya ve Fransa örneğindeki gibi aşırı sağın en fazla oy oranına sahip olması, AB genelinden ziyade ulusal politikadaki memnuniyetsizliklere dair daha fazla ipucu taşıyor olabilir. Seçimlerden sonra adını Kimlik ve Demokrasi (*Identity and Democracy*- ID) olarak değiştiren grup, Brexit Partisi'ni de aralarına katmak istedi; ancak Nigel Farage farklı "hedefler taşınması" sebebiyle bu teklifi reddetti.

Ulusal politikadaki çalkantılardan bahsedildiğinde en çarpıcı sonuçların Birlik'ten ayrılması 31 Ekim 2019'a ertelendiği için son dakika seçimlere katılmak zorunda kalan Birleşik Krallık'tan geldiği şüphesiz. Bağımsızlar arasında yer alan Brexit Partisi lideri Nigel Farage, toplamda elde edilen 57 sandalyenin 30'unu tek başına elinde tutuyor. %30,74'lük oy oranının yanı sıra Hükümet partisi Muhafazakârların ve ana muhalefet İşçi Partisi'nin düşük oy oranlarının arkasındaki temel sebep vatandaşların Brexit'e bir çözüm bulunamaması konusundaki kızgınlığı. Ancak ulusal seçimlerden farklı olarak bir hükümet oluşturmayan AP seçimleri, Birleşik Krallık iç politikasına verilen bir mesaj olsa da; sorunu çözecek etkili bir adım olmayabilir. Nitekim ayrılmayı savunduğu entegrasyon projesinin doğrudan seçilmiş organında yer alan Brexit Partisi, fazlasıyla paradoksal bir durumun baş rolü olsa da; AB marşı çalınırken sırtını dönmek gibi "manifestolar" dışında gerçekten hedeflerine yönelik bir politika yürütecek mevkiye değil. AB'den ayrılma hedefinin AP içerisinde gerçekleşmesi mümkün olmadığı için, Nigel Farage eskiden olduğu konumdan farklı bir konuma geçmedi.

Şekil 1: Seçimlerin Ardından Kesinleşen Sandalye Sayıları ³

Siyasi Gruplar Hakkında Kısa Bilgiler

1. Avrupa Halklar Partisi- *European People's Party (EPP)*

1953 yılında “Hıristiyan Demokrat Grup” adıyla kuruldu. Merkez sağ grup EPP, ilk defa doğrudan seçimlerin gerçekleştiği 1979 yılından bu yana en fazla sandalye sayısına sahip siyasi grup olma özelliğini taşıyor. 2019 seçimlerinde 185 sandalye elde eden EPP, mevcut durumda AP’de %24,23’lük bir oy oranını ifade ediyor. 2014-2019 döneminde 219 sandalyesi bulunduğu ve Avrupa Komisyonu Başkanı Jean Claude Juncker’in EPP üyesi olduğu düşünüldüğünde merkez sağ grubun oylarında ciddi bir azalma olduğu görülüyor.

14 üye ülkede en fazla oy alan siyasi grup EPP’deki en yüksek payı her zaman Almanya alıyor. Nitekim 2019 seçimlerinin sonucunda da kazanılan 182 sandalyenin 29’u Almanlara ait.

Avrupa Komisyonu Başkanı’nı seçmek için 2014 yılında başlatılan öncü aday (*Spitzenkandidat*) sistemi, AP’deki en büyük siyasi grubun adayını ön plana çıkaran bir özellik taşıyor. Üyesi olduğu Lüksemburg Hıristiyan Sosyal Halk Partisi Parlamentoda EPP içerisinde yer alan Jean Claude Juncker, *Spitzenkandidaten* sisteminin ilk Komisyon Başkanı olma unvanını taşıyor. 2019 görevlendirmelerinde Alman Hıristiyan Sosyal Birlik (CSU) üyesi Manfred Weber’i Juncker’in yerini alacak isim olarak öneren EPP, bu konuda liberaller veya yeşillerin desteğini alamadı.

³ <https://election-results.eu/> Erişim Tarihi: 03.07.2019

Tablo 1: 2019 AP Seçimlerinde EPP'nin Çoğunluğu Elde Ettiği Ülkelerin Dağılımı⁴

Politik Grup	Çoğunlukta Olduğu Üye Ülkeler	En Fazla Oy Alan Ulusal Siyasi Parti/ Oy Oranı	Kazanılan Sandalye Sayısı
Avrupa Halklar Partisi (<i>European People's Party-EPP</i>)	Almanya	Hıristiyan Demokrat Birlik +Hıristiyan Sosyal Birlik (CDU+CSU) / %28,90	29
	Avusturya	Avusturya Halk Partisi (ÖVP) / %34,55	7
	Bulgaristan	Avrupa Kalkınması için Vatandaşlar Partisi (GERB) / %31,07	6
	Finlandiya	Ulusal Koalisyon Partisi(KOK) / %20,80	3
	GKRY	Demokratik Birlik (DISY) / % 29,02	2
	Hırvatistan	Hırvat Demokratik Birliği (HDZ) / %22,72	4
	İrlanda	Fine Gael (FG) / %29,59	4
	Macaristan	Macar Yurttaşlık Birliği + Hıristiyan Demokratik Halk Partisi (Fidesz+ KDNP/ %52,14	13
	Letonya	Yeni Birlik (JV) / %26,24	2
	Litvanya	Anavatan Birliği+ Litvanya Hıristiyan Demokratları (TS+ LKD) / %19,74	3
	Romanya	Ulusal Liberal Parti (PNL) / %27	10
	Slovakya	İlerici Slovakya+ Birlikte Partisi (PS-Spolu) / %20,11	2
	Slovenya	Sloven Demokratik Partisi+ Slovenya Halk Partisi (SDS+SLS) / %26,25	3
	Yunanistan	Yeni Demokrasi (ND) / % 33,12	8

2. Sosyalist ve Demokratlar İlerici İttifakı - *Progressive Alliance of Socialists and Democrats (S&D)*

1953 yılında Sosyalistler Grubu ismiyle kurulan siyasi grup sosyalist ve demokratların temsil edildiği merkez sol olarak konumlanıyor. 1979 yılından bu yana EPP ile birlikte Parlamentodaki çoğunluğu oluşturan S&D, EPP'den sonra i en büyük ikinci gruptur. 2014'te AP'de 186 sandalye elde etmiş olan grup, 5 yıl sonra 32 sandalye kaybederek merkez sağ ile benzer bir kaderi paylaştı. EPP'nin kazandığı 182 sandalye ile birlikte AP'de karar alma çoğunluğunu sağlayamayan merkez sağ ve merkez sol koalisyonu, 40 yıl sonra ilk defa başka bir grubun desteğine ihtiyaç duyacak.

⁴ <https://www.politico.eu/interactive/european-elections-top-parliamentary-group-by-country/>

S&D'de en fazla temsil edilen ülkeler genellikle İtalya, Almanya ve Birleşik Krallık olmakla birlikte⁵ 2019 seçimlerinde en fazla sandalye elde eden üye ülke İspanya oldu. Almanya, Birleşik Krallık ve İtalya'da sosyalistler büyük oy kayıpları yaşarken; oylardaki kaymaların Almanya'da Yeşiller'e Birleşik Krallık ve İtalya'da ise aşırı sağcılara yöneldiği görüldü.

3 Temmuz günkü oylamada 345 destekleyici oy ile yeni AP Başkanı seçilen 63 yaşındaki David Sassoli, İtalya'da Lig ve 5 Yıldız Hareketi koalisyon hükümetinden önce görev yapan Demokratik Parti (PD) üyesi bir AP milletvekili. 2014 yılında AP Başkan Yardımcısı görevine getirilen İtalyan politikacı, 2,5 yıl boyunca yürüteceği başkanlık görevinin ardından yerini bir EPP adayına bırakacak. S&D grubunda yer alan Sassoli, bu anlamda sosyalist demokratların AP'de kaybettiği kanı bir nebze olsun unutturabilecek önemli bir başarı anlamına geliyor. İtalyan politikacı, siyaset kariyerinden önce gazete ve televizyonda çalışan bir gazeteci idi.⁶

Tablo 2: 2019 AP Seçimlerinde S&D'nin Çoğunluğu Elde Ettiği Ülkelerin Dağılımı

Politik Grup	Çoğunlukta Olduğu Üye Ülkeler	En Fazla Oy Alan Ulusal Siyasi Parti/ Oy Oranı	Kazanılan Sandalye Sayısı
Sosyalist ve Demokratlar İlerici İttifakı (<i>Progressive Alliance of Socialists and Democrats - S&D</i>)	Hollanda	İşçi Partisi (PvdA) / % 19,01	6
	İspanya	İspanyol Sosyal Partisi (PSOE) / % 32,86	20
	İsveç	Sosyal Demokratlar (S) / %23,48	5
	Malta	İşçi Partisi (PL) / %54,29	4
	Portekiz	Sosyalist Parti (PS) / %33,38	9

3. Avrupa'yı Yenile – *Renew Europe*

Seçilerde kazanılan 108 sandalye ile AP'deki gücünü artıran Liberaller aralarına katılan yeni partiler ile de daha etkili politikalar ortaya koyma yolunda ilerliyor. 1976'da Avrupa Liberal ve Demokrat Partiler Federasyonu ismiyle kurulan grup, günümüzde Parlamentodaki en büyük üçüncü siyasi yapı. AB'nin iki dinamo gücünden biri olan Fransa, Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un *Renaissance* Partisi ile ALDE grubuna katılarak Liberalleri CDU/CSU'nun yer aldığı EPP'ye karşı AB'nin geleceğine dair potansiyel bir rakip konumuna getirdi. Komisyon Başkanlığı için Komisyonun Rekabetten Sorumlu Üyesi Margrethe Vestager'i öne çıkan grup, bu hedefine ulaşmasa da Belçika Başbakanı Charles Michel'in AB Konseyi Başkanı olarak seçilmesi grup için önemli bir başarı olarak görüldü.

⁵ <https://election-results.eu/seats-political-group-country/2019-2024/> Erişim Tarihi: 03.07.2019

⁶ <https://www.dw.com/en/european-parliament-who-is-david-sassoli/a-49455297> Erişim Tarihi: 03.07.2019

Haziran 2019'da adını Avrupa'yı Yenile olarak değiştiren grubun başkanı Romen Dacian Cioloş olarak seçildi. Avrupa'yı Yenile, Liberaller ve Demokratlar İttifakı grubu, Fransız *Renaissance*, Avrupa Demokratik Parti grubu ile Romen Birlik 2020 USR PLUS isimli Romanya Partisi'nin birleşiminden oluşuyor.⁷

Tablo 3: 2019 AP Seçimlerinde Avrupa'yı Yenile Grubunun oğunluğu Elde Ettiği lkelerin Dağılımı

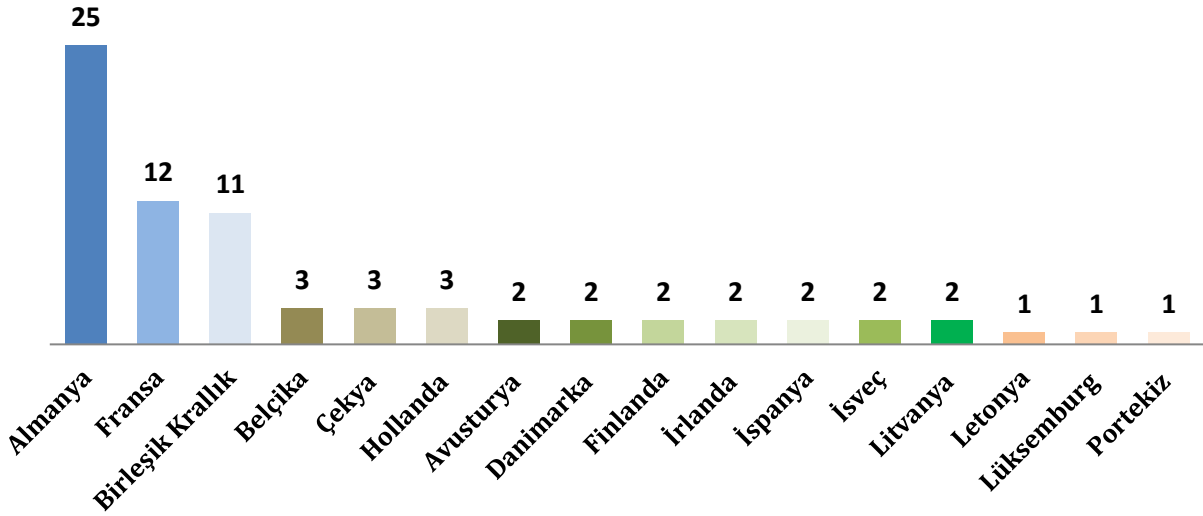
Politik Grup	oğunlukta Olduğu ye lkeler	En Fazla Oy Alan Ulusal Siyasi Parti/ Oy Oranı	Kazanılan Sandalye Sayısı
Renew Europe (eski ALDE ve Renaissance)	Çekya	Evet Partisi (ANO) / %21,18	6
	Danimarka	Danimarka Liberal Partisi (Venstre) / %23,50	3
	Estonya	Estonya Reform Partisi (ER) / %26,20	2
	Lüksemburg	Demokratik Parti (DP) / %21,43	2
	Slovakya (EPP ile eş oy oranı)	İlerici Slovakya+ Birlikte Partisi (PS-Spolu) / %20,11	2

4. Yeşiller /Avrupa zgr İttifakı (Greens /EFA)

Parlamentoda 74 sandalye kazanan Yeşiller, iklim krizine karşı duyarlı ve etkin politikalar arzulayan vatandaşların her geçen gün daha fazla sayıya ulaşmasının sonucunda AP'deki görünürlüğünü artırdı. Almanya'da CDU/CSU'dan sonra en fazla oyu alan Yeşiller, Fransa, Birleşik Krallık ve Hollanda'da yüksek oy oranları elde ettiler. Hiçbir ye ülkede en çok oy alan grup olmasalar dahi Yeşiller, Batı ve Kuzey Avrupa'da artan iklim duyarlılığını Parlamentoda temsil eden bir yapı kazandı. AP'de bir grup oluşturabilmek için en az 7 farklı ye ülkenin temsil edilebilmesi gerekiyor; ancak bu durum her grupta belli bir ye ülke veya bölgenin daha fazla temsil edilmesine engel olamıyor. Zira Yeşiller de Batı ve Kuzey Avrupa lkelerinin dışında oldukça kısıtlı bir etkiye sahip; zira Doğu ve Güney Avrupa'da küresel ısınma, temiz enerji, doğal hayatı koruma odaklı politikalar siyaseti şekillendirecek kamuoyu gücü henüz oluşturulamadı.

⁷ https://turkey.fnst.org/content/renew-europe-dacian-ciolos-leads-european-liberals?fbclid=IwAR2euYJXM9rB_i750XQIBnYcyehZ_opMFEFMghiNa4R1-h7G4iRQITpyXkU

Tablo 4: Yeşiller Grubu'nun Üye Ülkelerde Kazandığı Sandalye Sayısı ⁸

Yeşiller'in Komisyon Başkan adayı olarak gösterilen grubun eş başkanı Franziska Maria (Ska) Keller, AP Başkanlığı'na da adaylığını koyarak 3 Temmuz günü yapılan oylamaya katıldı. İkinci tura kalan Ska Keller, EPP adayı David-Maria Sassoli ile muhafazakâr aday Jan Zahradil ile yarışarak 667 geçerli oydan 119'unu almayı başardı; ancak 345 oy alan Sassoli yarışı kazandı.

5. Avrupalı Muhafazakâr ve Reformistler (European Conservatives and Reformists – ECR)

2014-2019 döneminde AP'deki en büyük üçüncü grup olma unvanını liberallere kaptıran ve Yeşiller'in de gerisine düşerek AP'deki yedi grubun arasındaki en büyük 5'inci grup oldu. 75 sandalyeden 62'ye düşmeleri merkez sağ ve sola kıyasla daha minimal bir kayıp gibi görünse de oran olarak oldukça yüksek. Sandalye sayısının 1/7'sini kaybeden ECR, statükoyu savunan ve entegrasyonun derinleşmesine karşı çıkan bir görüşe sahip. Muhafazakâr statükonun kan kaybettiği dönemden nasibi alan grup, Komisyon Başkan adayı olarak Çek Jan Zahradil'i öne çıkarsa da bu konuda başarılı olamadı. Benzer şekilde AP Başkanı adaylığında da katıldığı ikinci turda 160 oy alan Zahradil, Yeşiller'in adayı Keller'den daha yüksek bir destek olsa da EPP adayına yenildi.

⁸ <https://election-results.eu/seats-political-group-country/2019-2024/>

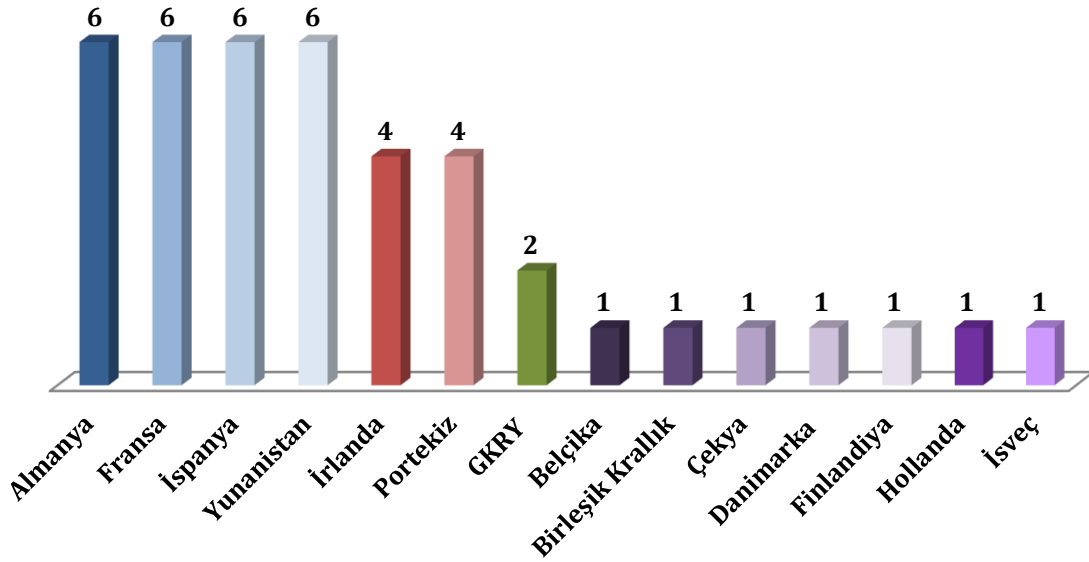
Tablo 5: 2019 AP Seçimlerinde Grubun Çoğunluğu Elde Ettiği Ülkelerin Dağılımı

Politik Grup	Çoğunlukta Olduğu Üye Ülkeler	En Fazla Oy Alan Ulusal Siyasi Parti/ Oy Oranı	Kazanılan Sandalye Sayısı
Avrupalı Muhafazakâr ve Reformistler (<i>European Conservatives and Reformists - ECR</i>)	Belçika	Yeni Flaman Birliği (N-VA) / %13,73	3
	Polonya	Hukuk ve Adalet (PiS) / %45,38	26

6. Avrupa Birleşik Solu/ Kuzey Yeşil Solu (European United Left–Nordic Green Left – GUE-NGL)

Ekonomik sol, sosyal liberal grup da kan kaybı yaşayanlar arasında konumlanıyor. 52 olan sandalye sayısının 41'e düştüğü seçimlerin ardından Komisyon Başkanı adayı olarak İspanyol politikacı Nico Cué'yi öne çıkaran grup, AB kurumlarındaki kilit pozisyonlarda radikal solun yer alması konusunda başarılı olamadı. AB'nin neoliberal politikalarını eleştiren grup, entegrasyon projesinin büyük bir destekleyicisi aynı zamanda. Alman Die Linke, Fransız La France Insoumise ve Yunan Syriza partilerinin en fazla sandalye elde ettiği grup, toplam 14 üye ülkeyi temsil ediyor.

Tablo 6: Avrupa Solu'nun Üye Ülkelerde Kazandığı Sandalye Sayısı ⁹

⁹ <https://election-results.eu/seats-political-group-country/2019-2024/>

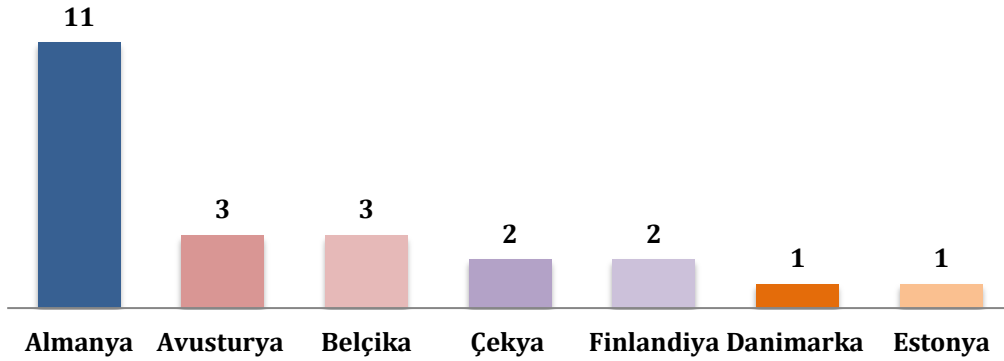
7. Kimlik ve Demokrasi (Identity and Democracy-ID)

Avrupa Uluslar ve Özgürlükler İttifakı (ENF) adıyla AP'de aşırı sağdan merkez sağa muhafazakârları bir araya getiren grup, ekonomi, vatandaşlık veya vergi konularına dair ortak bir politikaya sahip değil. Nitekim bu konularda AB düzeyinde değil ulusal bağlamda politikalar üretilmesi gerektiğini savunuyorlar. 2019 seçimlerinin ardından Kimlik ve Demokrasi adını alan grup, popülist aşırı sağın temsil edildiği 73 sandalye elde etti. İtalyan hükümet ortağı Lig'in 28, Fransız Ulusal Birlik Partisi'nin ise 22 sandalyeye sahip olduğu grupta ayrıca 7 üye ülke daha temsil ediliyor. İtalya ve Fransa'dan sonra en büyük pay ise Almanya'ya ait.

Tablo 7: 2019 AP Seçimlerinde ID'nin Çoğunluğu Elde Ettiği Ülkeler

Politik Grup	Çoğunlukta Olduğu Üye Ülkeler	En Fazla Oy Alan Ulusal Siyasi Parti/ Oy Oranı	Kazanılan Sandalye Sayısı
ID (<i>Identity and Democracy</i> - eski ENF)	Fransa	Ulusal Birlik (RN) / %23,31	22
	İtalya	Lig (LN) / %34,33	28

Tablo 8: 2019 Seçimlerinde ID'de Temsil Edilen Diğer Üye Ülkeler ve Sandalye Sayıları

Seçim Sonuçlarında Tüm Fikir Ayrılıklarının Kesişim Noktası: Değişim İhtiyacı

Seçimlerin öncesinde AB Konseyi Dönem Başkanlığı'nı 1 Temmuz 2019 tarihinde Finlandiya'ya devreden Romanya'nın Sibiu kentinde bir araya gelen 27 AB üye ülkesi, Avrupa Günü'nü kutlarken dayanışma ve birlik mesajları vermişti. Birleşik Krallık olmadan yola devam etme planlarına 2017 yılının başından bu yana ara verilmemesine rağmen 29 Mart 2019 günü gerçekleşemeyen Brexit dolayısıyla Birleşik Krallık 2019 AP Seçimleri'ne katılmak zorunda kaldı.

Savaş öncesi son toplanma yeri olan Romanya'nın Sibiu kentinde 27 AB üye ülkesinin bir araya gelmesi, aslında değişimlerin arifesinde son bir veda özelliğini taşıyordu. Henüz AB'den ayrılmamış hatta bu nedenle AP seçimlerine dahi katılan Birleşik Krallık'ın yer almadığı Gayriresmi Zirve, bu yönüyle geleceğe yapılan ufak bir projeksiyon olma özelliği taşıyor. Zira "yol karardığında" ilk vazgeçen Birleşik Krallık, 27 üyenin devam

edeceği yolda artık yürümek istemediğini ortaya koydu. Dolayısıyla Sibiü'da verilen mesaj açıldı: Bundan sonra zorluklar, başarılar, yenilgiler ve zaferleri paylaşacak olanlar, tüm farklılıklarına rağmen yola devam edenler olacak.

Ancak bu mesajın en büyük sorunsalı bahsedilen farklılıkların ne derece derin olduğu ve AB'nin önündeki yolu ne şekilde şekillendireceği konusunda düğümliyor. Son dönemde dışarıdan gelen tehditlerden ziyade kendi içindeki fikir ayrılıkları nedeniyle zor günler geçiren entegrasyon projesindeki Macaristan ve İtalya çatlakları, başlı başına bir sorun teşkil etmeye devam ederken; popülist görüşlerin AB kurumlarını şekillendirme gücünden hala korkuluyor.

Son 2 yıllık süreçte sürekli olarak Brexit sonrası döneme hazırlanan ve küllerinden doğma mesajı veren Birliğin liderleri, değişen ve evrilen sorunlara karşı aynı kalan çözüm önerileriyle cevap vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Buna bir tepki olarak vatandaşların yeni ve farklılaşmış cevaplar istediğini ortaya koyan 2019 AP seçimleri, 1994 yılından bu yana görülen en yüksek katılım oranına sahip olmasını da aslında, biriken memnuniyetsizliklere borçlu.

Memnuniyetsizliklerin yarattığı mobilizasyon, vatandaşları entegrasyon projesi kapsamında daha aktif aktörler olmaya ittiği için yaşanan çalkantıların olumlu etkilerinin olduğu da muhakkak. Nitekim yapılan analizler, eleştirel kampanya yürütmenin vatandaşları özellikle de genç nüfusu AP seçimlerinde oy kullanmaya yöneltici bir unsur olduğunu ortaya koyuyor.¹⁰ Bunun da asıl sebebi olarak AP seçimleri öncesinde yoğun bir rekabet ve kampanya süreci gerçekleşmemesi gösteriliyor.¹¹ Her ne kadar ulusal kaygılar çerçevesinde şekillenmesi sebebiyle oy verme motivasyonları genel olarak AP seçimlerinin ulusüstü yapısına uygun olmasa da AP seçimlerini ulusal seçimlerden ayıran iki özellik mevcut: İlki AP seçimlerinin ardından bir hükümet kurulmaması, ikincisi ise seçim kampanyalarının minimal düzeyde olması.

Seçilen Parlatentonun ardından bir hükümet kurulmaması ve AB'nin karar alma mekanizmaları sebebiyle politikadaki değişimin vatandaşlar tarafından ulusal seçimlere kıyasla çok daha az hissedilmesi, AP seçimlerinin ayırıcı bir unsuru olarak nitelendiriliyor.^{12,13} Onun dışında seçim yarışının yüksek düzeyde olmaması, vatandaşların seçimlerde aday olan politikacıları tanımamasına neden oluyor. Bu da katılımı ve bir adayı veya siyasi partiyi desteklemeyi teşvik eden bir itme gücünün oluşmamasına veya sınırlı kalmasına neden oluyor.¹⁴

Katılım seviyesindeki düşüklüğü açıklamak için kullanılan bu analizler, seçmenin ilgisini artıracak bir unsur olarak zorlayıcı ve muhalif politikaları görüyor. 2019 AP seçimlerinde de son 25 yıldır görülen en yüksek katılım oranına ulaşılmasında statükoyu

¹⁰ Cloos J. S., 2019. "The Effect of European Parliament elections on political socialisation", *Journal of European Public Policy*, doi: 10.1080/13501763.2019.1620841

¹¹ Hix S., Marsh M., 2007. "Punishment or Protest? Understanding European Parliament Elections", *Journal of Politics* 69(2): s.495-510.

¹² Reif K., Schmitt H., 1980. "Nine second-order national elections – a conceptual framework for the analysis of European election Results", *European Journal of Political Research*, 8(1), s. 3-44

¹³ Franklin M., 2017. "EP elections as stepping-stones too Eurosceptic party success" içinde Nielsen J.H., Franklin M.N. (eds.), *The Eurosceptic 2014 European Parliament Elections*, Springer, s.38-223

¹⁴ Blais A., Dobrzynska A., 1998. "Turnout in electoral democracies", *European Journal of Political Research*, 33(2), s. 61-239

eleştiren AB yanlısı liberaller ve yeşillerin yanı sıra AB şüphesi aşırı sağ ve merkez sağın etkili olduğunu söylemek mümkün.

Aslında seçimler öncesinde basın mensupları ve AB uzmanları arasında popülizm, en dikkat çekici çatışma unsuru olarak görüldüğü için; Birliğin yaşadığı varoluşsal krizin temelinde göç karşıtı popülist politikalar ile AB statükosu arasında olduğu algısı yaratılmıştı. Ancak 23-26 Mayıs Avrupalı seçmenlerin tercihlerine bakıldığında, bu algının buz dağının sadece ufak bir bölümünün yansıtılması sonucu oluştuğu görüldü. Zira yükselen liberal ve yeşiller, AB yanlısı eleştirel politikaları ile çarkın işlemeyen dışlılarına dair daha yenilikçi yaklaşımlar öne sürerek seçmenlerin ilgisini çekmeyi başardı. Bu anlamda rekabeti artıran ve seçimleri daha ilginç kılan muhalif sesler, seçmenlerin AP seçimlerine olan ilgisini artırarak AB düzeyindeki politikalara dair merakı ve beklentiyi de yükselten bir etki yarattı.

Ulusal düzeydeki memnuniyetsizliklerin ve dönüşen sorunlara yeni cevaplar talep edildiği politik konjonktürün AP seçimlerindeki etkisi, entegrasyon projesinin kurulma motivasyonlarından farklı motivasyonlara ihtiyaç duyduğunu da ortaya koyuyor aynı zamanda. Geçmişteki zorlukların üzerine ortak bir gelecek hayaliyle kurulan AB, mevcut durumda geleceğe dair duyulan korkuları gidermeli. Bu yönüyle kurulduğu konjonktürdeki varsayımlar ile daha fazla entegrasyonun tüm sorunlara çözüm getireceğini savunan fikirler demode kalmaya başladı. Nitekim vatandaşların temel kaygısını geleceğe dair belirsizlikler oluşturuyor. Dolayısıyla Birliğin sorunları ele alma ve çözme metodolojisinde değişiklikler yapma zamanı geldi. Entegrasyonun mevcut safhadaki seviyesinde öncelik, entegrasyonun derinleştirilmesinden ziyade belirsizliklerin giderilmesine verilmeli.